

та. Колко ще бѣде Люба довольна! Но защо не лѣщи масата ми! (*обзрѣва ѝ*). Тѣй—сега, сияе като злато! (*гледа часовника*). Боже мой, вече часътъ е четири! Защо Люба ме кара тѣй дълго да ѝ чакамъ? Това не е добро, но ще ѝ чакамъ! Такъвъ е обичая на знатнитѣ хора, а Люба е отъ знатенъ родъ. Наистина отъ знатенъ родъ! Когато прѣвъ пѣхъ ѝ видѣхъ, толкова по-горна отъ мене ми се прѣдстави, щото не можахъ и да помисля, че некога ще станемъ и приятелки. Мислила съмъ ѝ за гордѣлива. Колко лошо съмъ мислила! Тя не е гордѣлива, а—отъ знатенъ родъ. Колко несправедливо съмъ ѝ цѣнила. (*Пакъ гледа масата*). На ли всичко е нарѣдъ? А прѣстилката ми? (*поглежда ѝ, а послѣ попицва косата си*). Ами косата ми? Всичко това ще зарадва Люба. . . . (*Отива на прозореца*). О Боже,—какъ пада снѣгъ на парцали! Горка Люба, ще ѝ навали снѣга! Но може да дойде съ файтонъ. Блазѣ ѝ—тя може това—ами е—е онова сираче, което е принудено да се скита изъ снѣга безъ да има и здрави обуца! Бѣдни сирачета!

Млъкъ! Като че иде нѣкой прѣзъ двора? Може да е Люба? (*прѣглежда на бързо масата, стоята, себе си*). Искачва се по стълбата (*тича къмъ вратата*). Защо закъсенѣвашъ Любо?

ЯВЛЕНИЕ II.

(Вратата се отваря и Златка въ окѣсана дрѣха облѣчена съ кошонца въ рѣцѣ, сирѣна на вратата).

Добра (*уплашена*): За Бога,-а-а за Бага! Колко се уплашихъ! Коя сте вий?